

No tak kde jste? Na co si to hrajete? Co to má znamenat? Chodte s námi do těch hospod, ne?!

Nevím, co Vám letos je, ale rozhodně vím, že na to nejste starý. Nechte si ty kecy o vstávání, je mi to jedno. Chci se s vámi bavit, chci vás poznat, chci se do vás zbláznit, chci vás cítit, chci si do rána povídat.

Copak nemáte to vnitřní puze- ní nad pivem se žvám v puse ohromovat svými jemně přita- ženými pravdami? Já teda jo. A žádám vás: nebudte nudní. Vždyť je to i v té písničce od Svěráka s Uhlířem.

Pokud by vás nudily ty básnic- ký řeči, přidejte se do týmu fenomenologů. Už čtvrtým rokem totiž Wolkrův Prostějov provází fiktivní festival *Husserlův Prostějov*. Zakla- dateli jsme se někdy nad rá- nem u Vašuta stali já a pan docent fenomenologie, který na festival musel přijet až ze svého rodného kraje, jižní- ho (proto nemá moc přízvuk) Finska, Vojtěch Bárta. Ráda bych s vámi, Vojtou a sklenicí dobrého pití udělala seminář. Nevíte, co je fenomenologie? Nevíte, kdo byl Edmund Hu- sserl? Čas se zeptat Googlu.

Takže vyzývám. Dnes v tom baru, co má v názvu čísla, chodí tam všichni a stejně moc nevím, jak se jmenuje, tak tam se sejdem. Chci vidět intelektuální pot.

Bude konference a pak bude Vašut (bohužel nefunguje ju- kebox, jak jsme včera zjistili, tak si asi pustíme písničky z mobilu :D).

Spoléhám na Vás, těším se na konferenci.

Nikola Beková

Rozhovory s virtuálními mysliteli

Nemyslete si, že bych paní AI chtěla jen týrat intelektuální- mi zadáními a vás hlubokými zamýšlečímí otázkami. Je jis- té, že v každém rozhovoru, ať už je virtuální, nebo nikoli, by měl být prostor i na vtipné momenty. Tentokrát jsem ji zkrátka jen nechala dělat hu- mory, aby se také někdy uvol- nila.

Š: Napiš mi vtip o sekáčích.

Paní AI:

Přijde do sekáče zákazník a ptá se prodavače: „Dobrý den, máte zde sekáče?“ Pro- davač odpoví: „Ano, máme tu sekáče, ale bohužel sekačky vám prodat nemůžeme.“ Zá- kazník překvapeně odpoví: „Proč ne?“ Prodavač s úsmě- vem vysvětlí: „Protože naše sekáče jsou tak ostré, že bys- te s nimi trávu pokosil až do podzimu!“

Š: Vyprávěj mi vtip o Jiřím Kuběnovi.

Paní AI: Jiří Kuběna se roz- hodl vyzkoušet nový recept na dort. Když ho vyndal z trouby, vypadala jeho tvář spokojeně. Jeho žena se ptá: „Jak to vy- padá, Jiříku?“ On odpoví: „No, tak to je ten nejlepší dort, jaký jsem kdy udělal. Je do- konalý!“ Jeho žena okamžitě odvěti: „Vidím, že si zase za- pomněl zapnout troubu.“

Š: Sestroj mi vtip o Wol- krově Prostějově.

Paní AI:

V Prostějově žil muž jménem Jan Wolkra, který byl známý svou posedlostí matematikou. Jednoho dne se rozhodl ote- vřít vlastní pekařství. Jeho pe- kařské výrobky byly vynikající, ale lidé si začali všimnout, že vždy prodával pouze kruhové chleby. Když ho jednou zákaz- ník zeptal: „Proč vždy prodá- váte pouze kruhové chleby, pane Wolkro?“ On se usmál a odpověděl: „Protože v Pro- stějově jsme si jisti, že kruh je nejkratší vzdáleností mezi dvěma body!“

Š: Pověz mi vtip o recitaci básní.

Přijde muž na večer poezie a chce se zúčastnit recitace básní. Předstoupí před publi- kum a začne recitovat vášni- vou a emotivní básničku. Jeho hlas zní dojemně, gesta jsou dramatická a všichni poslu- chači jsou pohlceni atmosfé- rou. Po skončení básně si muž vysuší pot z čela a s úsměvem se zeptá: „Co říkáte na mou recitaci?“ Jedna dáma z pub- lika odpoví: „Výborně, pane, ale promiňte, tady se prodá- vají lístky na divadlo, ne na záchod.“

Pavλίna Štěpánka Borská

Pro Vrzáka

Na sobotní večer si připravte slavnostní róby pro budoucnost!

Prostějovský shopping

Máme tady nějakou hlavu?

Galanterie Bivoj Kolář

Myslíte si, že jste v Prostějově vše viděli? Neviděli jste nic, dokud jste nenavštívili Galanterii Bivoj Kolář! Kousek od Ječmínku se nachází místo, které by si umělá inteligence nevysnila ani v těch nejdivočejších umělých snech. Je libo maskovací zástěru na grilování, orientální náhrdelníky, čelenky s očima, anebo dokonce chlupatici? Neváhejte a odvažte se do říše pana Bivoje. Přilákány zástěrou na grilování u vchodových dveří (má maskovací vzor, je tedy pro muže, a co dělají muži? grilují) jsme já a moje modelka Štěpánka Borská vstoupily do galanterie. Oslněné záplavou pestrých předmětů neznámých tvarů jsme ihned pochopily, že tady Štěpánce vybereme ty nejužasnější doplňky,

kteří vyladí její gala look, jako by ho AI vygenerovala. Pokud byste čekali, že se nás zhostily ochotné paní prodavačky, jste na omylu. Lhostejně nás nechaly řídit mezi regály, aniž by se pozastavily nad našimi vzrušenými výkřiky a debatami o tom, co je to chlupatice. Nešlo však o špatný zákaznický servis, dobře věděly, že na pobyt v čarovných síních galanterie potřebujete čas... A my ho využily a málem tam nechaly mládí.

Hlavním komponentem outfitu se po vzoru úvodního představení Wolkráče staly chlupaté oči, prakticky umístěné na čelence. Vybavena šesti páry Štěpánka zaměřila svůj ostrý zrak na chlupatici, kterou si omotala ko-

lem krku. Chtělo to ještě tečku, něco ve stylu dámy s hranostajem, co dodá Štěpánce elegantní akcent. Nesáhly jsme po něčem jiném než po vysoce moderních perlách (jakože *old money esthetics*). Abychom zdání luxusu podtrhly, vybraly jsme pravé (?) dražší perly. Vy ale můžete docílit stejného efektu se šňůrkou levnějších čínských z protějšího stojanu...

Naše návštěva skončila v momentě, kdy se paní prodavačka obrátila na svou kolegyni s urgentním dotazem: „Máme tady nějakou hlavu?“ Měly jsme dvě, ale nechtěly jsme je dát k dispozici a fotostory už byla hotová... Hlavu ale prý pořád hledají... A mají i oči.

Marta Krausová

Grilovací zástěra pro muže

Celý outfit (modelka Štěpánka)

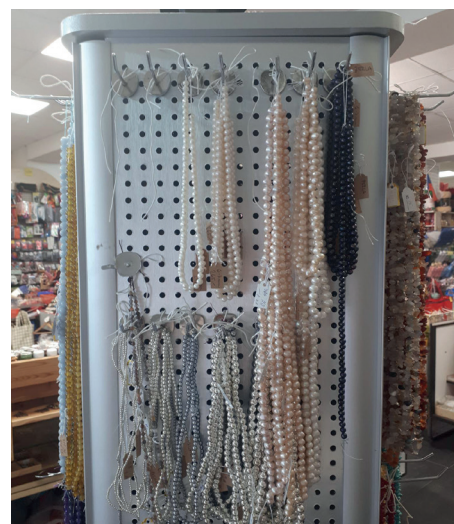
Detail outfitu

Chlupatice 135,-Kč metr

Čelenky s očima 69,-Kč kus (dostupné ve více barvách)

Perly (pravé?) 424,-Kč šňůra

rozšířená fotogalerie recitátorů je online na marekgerhard.dastax.cz po zadání kódu wp66ct

Rozhovory s recitátory

2. kategorie

**Anna Opartyová:
Ludvík Aškenazy – Romeo**

Jak se ti dnes recitovalo?

Dobře. Ale byla jsem dost nervózní, protože ten text je pro mě hodně silný a záleželo mi na tom, abych předala emoci, kterou z něj cítím. Mám trochu problém se začátkem, protože úplně nechápu autorovy myšlenkové pochody. Začínám si být jistá až u přímých řečí.

Je to smutný text, ty jsi ho ale pojala velmi mile. Byl to záměr?

Byl. Válku vnímám jen jako pozadí jejich lásky. Klíčový je začátek: „Málokterá doba přeje milencům.“ Zásadní je pro mě jejich vztah, jejich rozhodnutí strávit spolu noc ještě předtím, než on odjede do koncentráku.

Přála jsi jim, aby ta první noc vyšla?

Samozřejmě jsem jim to přála. Ale nestalo se bohužel. Já přejdu každé lásce.

David Dohnal: Grónská lidová poezie – Písňe vrbového proutku

Kde jsi k textu přišel?

Slyšel jsem ho v poetické kavárně v Ostravě, kde bylo čtení. Pak jsem si ho připravil na přijímačky na školu. Začal jsem básní *Sen*, pak jsem si

přečetl celou knížku a udělal z básní koláž.

Dokázal bys básně vyložit? Co pro tebe znamenají?

Pro mě je to intimní zpověď. Něco jsem si prožil, něčím procházím a líbí se mi, jakým způsobem se v básních vyskytuje téma lásky.

Na začátku jsi vystupoval z diváků. Bylo to dnes poprvé?

Z hlediště jsem začínal už na krajské přehlídce. Pomáhá mi to vybudovat atmosféru a kontakt s divákem. Tady jsem ale měl docela málo místa, do několika lidí jsem kopl.

**Kateřina Bobysudová:
Alžběta Stančáková – Jemnostpaní**

Znáš poezii Alžběty Stančákové?

Ano, četla jsem sbírku *Co s tím* a mám kuponou i tu druhou. (Pozn. red. – Čačak.)

Co tě zaujalo na téhle básni?

Baví mě ironie té situace, jak já na tu druhou ženu kašlu a jdu si krémovat boty, k tomu je tam ta dogma.

Co je zač vypravěčka?

Je to mladá krásná žena. Jemnostpaní po ní touží, začne se svlékat a ona si pomyslí, co to jako dělá?

Vnímáš jen, co se děje v té situaci, nebo je za tím ještě něco jiného?

Vnímám dynamiku vztahu mezi mladou a starší ženou. Ta mladší se sice nechá uspokojit, ví, že o ni stojí, ale vykašle se na ni a odejde.

Zvolila jsi minimalistický styl. Nebála ses, že neudržíš napětí?

Je to na hraně. Mám to sice vyzkoušené, ale záleží na konkrétní situaci.

Kryštof Bednář: Bohumil Hrabal – Ostře sledované vlaky (úryvek)

Četl jsi knihu celou?

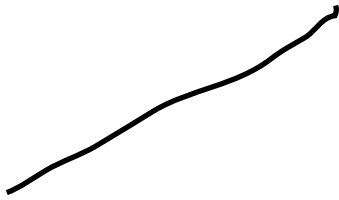
Ano, jako povinnou četbu. Od Hrabala jsem četl ještě *Postřižiny* a chystám se na *Obsluhoval jsem anglického krále*.

Jaký je tvůj vztah ke Hrabalovu stylu?

Baví mě. Knížka je sice o vážném tématu, přitom je ale velmi klidná, poetická.

Jsi jsi podobný s vypravěčem Milošem?

Doufám, že se mu nepodobám v té diagnóze (smích). Chudák to nemá jednoduché. Je zoufalý, už se pokusil o sebevraždu, vlastně už nemá jinou možnost než jít za paní přednostovou. Ona se nakonec taky odhodlala, i když to pro ni nebylo jednoduché, a rozhodla se mu pomoci.

**Luisa Marie Marešová:
Diane di Prima – Noční
můry**

*Přiblížila bys mi nějak autor-
ku?*

Je dost šílená. Vůbec se s ní neztotožňuju, i když se mi někdy líbí její myšlenkové pochody. Byla to beatnická básnířka, která se velmi intenzivně setkávala s Allanem Ginsbergem, přestože ona měla rodinu. Žila hodně volným životním stylem. Z knihy, kterou jsem od ní četla, dává jí noční můry největší smysl, přestože jsou dost absurdní.

*Kterou z nočních můr máš
nejradši?*

Asi tu poslední, sedmou. Po několika předchozích absurdních a šílených situacích je tahle hrozně reálná. Já ji nemám ráda, ale zároveň ji mám nejradši. (smích)

*Co tě vedlo k výběru a seřaze-
ní těchto můr?*

Kdysi o prázdninách jsem zabloudila do knihovny a pročítala jsem tuhle knihu. Věděla jsem, že bych chtěla dělat právě můry. Seřazení mi dává smysl i kvůli délce, aby ta nejkratší byla uprostřed. Ale zkrátka mi to takhle připadalo smysluplné.

Vítek Staša

Rozbory recitátorů

Rozbor recitátorů 2. kategorie

Já naopak „kopu za Julinku“

Martina Longinová, Vladimíra Bezdíčková, Jan Andrlé, Gabriela Zelená Sittová

Tereza Marečková, Lucie Faulerová –*Lapači prachu*

Martina Longinová: Terezo, čím tě zaujal tvůj text?

TM: Především určitým nadhledem, který z něj cítím.

ML: Tvoje odpověď mě přivádí k tomu, že není úplně jasné, jaký je tvůj hlavní přístup k vybranému textu. Jde o text, který ve své podstatě není o ničem konkrétním. Především se hodně věnuje popisování atmosféry běžného podzimního dne tak, jak ho vnímáme. Ke konci ale dojde k drsné události, kdy hlavní hrdinku srazí auto. Dozvídáme se, že život jde dál i přes tragické úmrtí a ten hezký den pokračuje. V tomto kontextu bys sis měla promyslet, jaký máš vlastně vztah k hlavní hrdince a proč o ní vyprávíš. Z tvého přednesu byla cítit rozpačitost ve vztahu k tomu, jak k textu přistoupit. Jestli vsadit na tragickou polohu, anebo na nadhled. Nebo nakombinovat obě polohy ale tak, aby to působilo plasticky. Cítila jsem z tebe, že je nemáš dostatečně ukotvené. A cítíš se být hlavní postavou, tou ženou? Nebo jsi spíše pozorovatelka? Kdo je ta žena, znáš ji? Nebo je ti její osud lhostejný? Jako interpretka musíš mít tyto věci vyložené a předat je publiku. Jinak by nemělo smysl recitovat, stačilo by, aby si text každý přečetl sám pro sebe. Ale interpret je tu od toho, aby posluchačům předal svou verzi příběhu a obohatil je svojí interpretací.

Jan Andrlé: Myslím, že si ten text ve velké míře užíváš. Akorát není jisté, za koho přesně mluvíš. Jsi to ty?

TM: U této interpretace tomu tak není, ale zkoušela jsem i verze, kde jsem já hlavní hrdinkou.

JA: Ano, byla jsi od ní oddělená. Nebylo zřejmé, jaký k ní máš vztah, chyběla mi konkrétní emoce.

Kryštof Bednář, Bohumil Hrabal –úryvek z novely *Ostře sledované vlaky*

Gabriela Zelená Sittová: Strašně se mi líbila určitá vyváženost a přiměřenost, se kterou jsi recitoval. Měl jsi takový jemný úsměv. A bylo to celé nesmírně vkusné a křehké. Výborně jsi zvládl uvést na jeviště lechtivý příspěvek, aniž bys sklouzl k trapnosti a oplzlosti.

Jediné, co mě k tvému výstupu napadá, je více propracovat postavu paní přednostové. Paní přednostová je dle svých vlastních slov „v přechodu“, a to ji uvádí do rozpaků nad celou situací. Musím říct, že už teď jsi ji podal skvěle, ale říkali jsme si, že by bylo možné její interpretaci ještě vylepšit. I když vlastně nevím, jestli se do její pozice jako muž, a to si neber nějak osobně, můžeš vcítit. Ale myslím, že všechny ženy v sále se s ní v tu chvíli nějakým způsobem ztotožnily. Možná že zlomový moment spočívá právě ve slovech „já už jsem v přechodu“. Znamená to, že už nechce a nemůže? Nebo že by neměla...? A to vše ji uvádí do rozpaků a vnáší do ní zmatek. Klíč, jak její roli podat, bych hledala právě v tom, jak vnímá svoje ženství. Jinak postava chlapce je skvělá, na té bych nic neměnila. Abych to uzavřela, celkově je vynikající, kolik poloh text

v tvém podání má. Je vyzývavý, a přitom cudný. A kdybys to přepísl a moc tlačil, právě tohle vše by se ztratilo.

Martin Procházka, Jan Těsnohlídek –*1+kk, kus omítky, ještě než ti život sežerou seriály*

GZT: Mám radost, že tu již po druhé slyším Těsnohlídka. Jeho je text sám o sobě takový „rozsypaný“ a myslím, že je proto těžké ho při interpretaci udržet jako celek. Ty jsi se snažil, ale není to jednoduchý úkol. Bohužel, musím říct, že od „kusu omítky“ se ti text rozpadl „na dva kusy“... Jinak jsi jistý, ovládáš dobře techniku a nebojíš se si počkat. Akorát někdy své publikum „přečekáš“. Celkově bych ráda viděla tvůj text podaný více v celku, nějakým způsobem ho „zklenout“, tak aby držel.

Anna Opartyová, Ludvík Aškenazy –*Romeo*

Jan Andrlé: K tomuto textu by se dalo přistoupit i tak, že budete kopat za „Julinku“. Vy spíš kopete Romea...

Anna Opartyová: Jak to myslíte?

JA: Přišlo mi, že ji berete trochu jako takovou „husičku“.

AO: Kdepak, já naopak „kopu za Julinku“ a velmi se s ní ztotožňuji. S tím, že je to její první velká láska a ona chce mít všechno perfektní. S tím, že nezavře pusu a jde se vším ven. Mám pro ni pochopení!

AJ: Rozumím. Ta závěrečná část básně je strašně krutá. Vše končí, Romeo odejde do koncentračního tábora, umře na kopanec do břicha a ani ve snu nerozepne Julinky zip... Ale vy svým ztvárněním Julinky dodáváte celému příběhu snesitelnost.

AO: Ano, soustředím se na hlavně na ty milence, ne na válku a tragický konec. Tak

2. kategorie

vlastně začíná i ten text:

„Málokterá doba přeje milencům...“. Toho se držím.

JA: Ano, odvyprávěla jste ten příběh moc krásně. Jde o velkou plochu a vy jste ji použila bravurně. Po celou dobu jste zachovala napětí a nebyl vůbec důvod k jakémukoli poklesu pozornosti.

Mikuláš Převrátíl, Slawomir Mrozek/Helena Stachová *Praxis*

Vladimíra Bezdíčková: Tvůj text už jsem jednou slyšela a snažila jsem se od toho oprostít. Ale bylo to pro mě těžké, jelikož tvůj přednes byl celkově poněkud uspěchaný. Možná to bylo tím, že jsi šel první, měl jsi trému a hrál roli stres. Myslím si, že máš velkou devízu v tom, že publikum zvládneš napojit na text a postavy. Ale v tomto případě se něco stalo a nefungovalo to. Nedal jsi divákům čas na to, aby se zorientovali, kdo je kdo a zachytili všechny významy v textu. Druhá polovina pak byla lepší. Odechl jsi si a uklidnil se, ale stejně je můj hlavní postřeh k tvému vystupu: zpomalit.

Ráchel Kellerová, Peter Bichsel / Petra Koryčánková
–*Stůl je stůl*

Jiří Andrie: Podařil se ti skoro zázrak, spočívající v tom, že jsi publikum provedla srozumitelně textem, který je paradoxně o člověku, co se neumí dorozumět s ostatními. Je fascinující, že jsi se nikde nespletla, jelikož text je plný vtipů a slovních hříček. Jaký byl vlastně tvůj záměr, plán, jak text podat?

Ráchel Kellerová: Nejprve jsem text říkala rychleji, ale bylo mi doporučeno ho podat spíš tak, jako bych ty lidi učila. Ale nevím, jestli se to setkalo s pochopením.

JA: Vidíte, já jsem začal rovnou kritikou. To je proto, že mi úroveň recitátorů letos připadá tak dobrá, že zapomínám na začátku chválit a rovnou říkám své výtky. Bylo to velmi dobré!

Kryštof Kutílek, Radek Malý –výběr básní z knihy *Lunovis*

Martina Longinová: Vybíral sis krásný text a krásně jsi ho naplnil. Mám moc ráda poezii Radka Malého. Bylo vidět, že se text hodí k tobě a k tvé osobnosti. Líbila se mi i dramaturgie tvého vystoupení. Tři texty, které jsi zvolil, k sobě perfektně pasovaly. Získala jsem z toho dojem, že hlavní téma tvého vystoupení bylo: hledání sám sebe, které je zároveň trochu smutné. Dále se mi moc líbilo, jak pracuješ s veršem. Nepodáváš verše příliš technicky, ale barvitě, s důrazem na detaily. Také bych chtěla vyzdvihnout, že opravdu hezky cítíš rýmy. Možná bys ale mohl lépe pracovat s otázkami, aby bylo zřejmé, koho se vlastně ptáš... Publika? Nebo sám sebe? A zpomalit... Ale máš dar krásného hlasu, dikce a výslovnosti. To vše využíváš a je pro mě krásné tě poslouchat. Dále se mi velmi líbí, že při recitaci „přemýšlíš nahlas“. Je patrné, že „jsi v přítomném okamžiku“ a vedeš posluchače, spíše než že bys jim jen překládal něco, co jsi nastudoval předtím. To je výborné a drž se toho. Co se týče té poslední básně *Netopýří katedrála*, myslím, že jsi ji úplně nevyložil? Co pro tebe znamená, pokračování splínu nebo nějaké rozřešení?

Kryštof Kutílek: Zatím se mi to do básně nedařilo dostat, ale pro mě představuje *Netopýří katedrála* hořkosladký nadhled. Konec, který je smutný, ale v něčem osvobo-

zující. Je to báseň, která zasahuje hluboko do mě, velmi osobní text. Proto se mi i těžko hledala ta správná interpretační rovina.

Petra Vališová, Nela Bárto-
vá –pásmo textů ze sbírky *Na konci chodby je ráno*

Jiří Andrie: Pro mě šlo o párádní výstup s velmi autenticky prožívaným textem, který interpretce mluví z duše. Uvažoval, jsem o tom, že ta první báseň má dvě možnosti výkladu, a podle toho, pro jakou se interpret rozhodne, je třeba postupovat. Buď bude kluka brát jako „bez duše“, anebo z toho prostoru udělá prostor bez duše. Ačkoli možná jsou obě ty roviny stejně propojené. Připadá mi, že báseň je hodně o studu. Stydíme se, že jsme v noci byli jiní, přirození.

Terezie Herůfková, Jiří Šotola –*Divadlo zázraků*

Martina Longinová: Jedná se o text, který jsme dříve velmi často recitovali. Má spoustu významů a týká se toho, co vše divadlo dokáže sdělit a co už nedokáže (lidskou bolest...). Jako jaká postava se cítíš v divadle zázraků?

Terezie Herůfková: Já se vidím jako ředitel.

ML: Aha (smích). Každopádně hodně spěcháš, je cítit, že jsi do toho textu zainteresovaná, ale celý ho „přefrčíš“. Pokud chceš, aby ti z textu „vylezlo“ téma, je třeba text rozdělit na části, které jsou klíčové, na kterých ti záleží, a ty je třeba odsadit pauzou. Jsi interpret a potřebuješ text vyložit. Ale dobrý máš základ, i když tvůj projev má zatím dost rezerv.

Marta Krausová
P. Štěpánka Borská

Dialog není vyrovnaný ping-pongový zápas

Seminář s Reném Nekudou

Dnešní díl semináře Příběhová kreativita začal výzvou k nabrání inspirace, která se objevila na stole v podobě gumových medvídků. Následně vykryštovalo téma setkání – dialogy a monology. Nejprve však roztleskávací slovní zásoba. „Napište co nejvíc názvů těl na dvě slabiky,“ zazněl pokyn. Ozvala se otázka, zda mohou být i orgány (bylo ujištěno, že ano), případně tělesné tekutiny (rovněž schváleno). Nejen po bérce, brzlíku, žlázách, bulvě, skráních a trapézu pronesla Jana Machalíková se zcela vážným výrazem dvojslabičné pr***.

Mozková smršť, které se všichni zúčastnili, následně odhalila podstatu dialogů i monologů – mají charakterizovat postavy. „Popisy zpomalují a dialogy zrychlují. Jsou dobrými nositeli napětí a mají blízko k dynamičnosti,“ vysvětluje René Nekuda a všichni účastníci si intenzivně dělají poznámky jako vzorní vysokoškolští studenti na poutavé přednášce. „Dialogy nejsou, opakují, nejsou (a ještě jednou zopakují, že nejsou), přepísem běžné řeči, ale mají tak vypadat,“ odhaluje tajemství

lektor a zdůrazňuje, že každá postava musí mít vlastní slovní zásobu. Avšak je pochopitelné, že vy jako osoba máte také svoji slovní zásobu, proto je nutné mezi oběma umět přepínat. Dále zdůrazňuje práci s uvozovacími větami – když ovládáte uvozovací věty, tak umíte pracovat s dialogy. „Dialog není vyrovnaný ping-pongový zápas. Má v něm vždycky někdo navrch,“ pokračuje výklad a Hanka Patrasová k tomu s povzdechem řekne „jojo“. Jako nepovinný domácí úkol bylo zadáno, že si

účastníci mohou zkusit nahrát například pětiminutový nezávazný rozhovor s kamarádem, k jeho následnému přepisu mohou použít stroj.

Z přednášky se poté stává velmi interaktivní seminář a účastníci dostávají za úkol napsat monolog postavy, která jde do obchodu s mó-

dou reklamovat libovolnou pokrývku hlavy. „Ještěže se s mojí peněženkou ohřívá v kapse i pepřák,“ pronese v obchodě student filozofie. „Hráli muzikál a on se zabýval jen mými velkými chodidly. Museli nás vyvést.“ „Dělával jsem ve sklárnách a tím vedrem mi asi slezly vlasy,“ říká jí postavy, zatímco reklamují paruky či klobouky. Posledním

úkolem, jehož zadání je velmi jednoduché, ale splnění velmi náročné, je napsat divadelní monolog bez popisu, který se odehrává mezi dvěma až třemi postavami na netradiční svatbě. Protože je to náročné a účastníci na to mají hodinu, tak se vzdalují.

Pavλίna Štěpánka Borská

PŘÍBĚHY neOBYČEJNÉ

Strýcova RÉVA; Veselí nad Moravou

rozhovor se souborem

Píšete básně?

Ondřej Vávra: Já píšu a diváci si to mohli přečíst. Trochu jsem je schoval, byly to ty papírky, které jsme v rámci představení odhazovali do publika. Takže bych chtěl říci, že pokud si někdo tu báseň rozbalil, tak byla moje. Moje témata jako tvůrce jsou spíše lehká. Občas se zanořím a pracuji na něčem hlubokém, ale bližší mi je rytmus a vtip.

Opravdu existuje dugong?

Zuzana Lehnertová: Jo. Je to velký mořský savec žijící

v Indickém oceánu. Zajímavé je, že kdybychom o něm chtěli říci, že je sirénou, asi bychom se nemýlili. V příběhu samozřejmě funguje obrazně jako siréna dítěte.

Jaká byla vaše cesta od prozaického textu za divadelním jazykem?

Vítězslava Trávníčková: Představení vznikalo rok, nespěchali jsme. Práce s prozaickou literaturou pro nás není nová, vlastně to děláme často. Baví nás ten přerod. Původní text je zajímavý, divný, mnohvrstevný, uhranul nás, takže jsme pořád měli co

odkrývat, možná ještě pořád máme... Kopali jsme hlouběji a hlouběji, ale zároveň jsme se snažili zachovat svěžest.

Jaký byl váš výběr kostýmů?

Anna Mičková: Chtěli jsme být civilní, vlastně naladěni na hlavní téma prózy. Asi jsme tomu nevěnovali takovou pozornost. Jsme lidi, kteří dělají divadlo a drammatizují text člověka, který píše. Neomotávali jsme něco takhle jednoduchého složitou filozofií.

Nikola Beková

KromOBYČEJNĚ skromná kázeň souhry

Přestože výběr textů může působit nezvykle, dílo čínsko-australského výtvarníka, filmaře a spisovatele Shauna Tana je zkušenějšímu prostějovskému publiku díky řadě adaptací i zastoupení v recitačních soutěžích již známé. Neodmyslitelnou součástí Tanových knížek je autorské výtvarné zpracování. Všednodenní a neobyčejné příběhy jsou vyprávěny prostým a srozumitelným jazykem, přesto ze snové, až surreálné perspektivy, kterou sehraný soubor z Veselí nad Moravou představil bez zbytečných omalovánek účelně volenými jevištními, a zejména akustickými prostředky, koncentrací, naslouchajícím napoje-

ním a souhrou. Z výsledného tvaru je vidět, že jde o divadlo, jež naplňuje a baví i samotné jeho strůjce – premisa jednoduchá, byť bohužel i v kontextu české amatérské scény, a zvláště tvorby spjaté se ZUŠ ne vždy samozřejmá. _K problémům patří poměr mezi jednotlivými povídkami – částmi představení, práce s refrémem, která je přes snahu o herecké ozvláštňení jednotlivých repetič na hranici dramaturgické ospravedlnitelnosti, nejasný poměr částí a ne zcela sourodá příběhová struktura inscenace. Lehce mě dráždí některá „zušková“ kliše (bosé nohy, civilní kostýmy, nedořešená scénografie), nedotažený konec a ně-

kdy i trochu „školácká“ práce s jazykem (zejména v první polovině představení). Ti, co představení viděli, však poznali krásu dugonga neilustrativně představeného houslemi, smyčcem a futrálem i velkorysou eleganci psí pomsty na zlém člověku. Bylo také znát, že představení nejen v těchto momentech rezonuje s cítěním publika. Mohu tedy konstatovat spíše jen malé vady na krásě představení, jež přerostlo rámec běžných dramaťákových etud a je v mnoha ohledech příkladné. Porotu příjemně překvapilo zejména cílevědomou skromností a ukázněností celku.

Vojtěch Bárta

Mount Anne ve 120 permutacích

IDI-klub; Plzeň

Proč se téma, jako je mentální anorexie, má rozprostřít po celém magistrátu Prostějova?

František Kaska: Princip nelineárního vyprávění vyšel z předlohy. Chtěli jsme nechat diváka vtáhnout se do našich stavů... Dětství, mládí, pak se vracíme, psychiatr.. Čtyři linie, a jedna je dokonce tak bohatá, že jsme ji rozdělili na dvě. Baví nás ta nelineární básnická skladba.

Proč jste si vybrali toto téma?

Samuel Zheng: Zaujalo mne prozaické zpracování, ačkoliv to působí svěže a lyricky.

Dovolím si opravit, je to lyrika volným veršem, Same.

Hlavně jazyk komunikace s divákem nás oslovil. Chtěli jsme experimentovat, chtěli jsme něco nového. Pro hodně z nás je to aktuální téma a jak jinak než divadlem poezie bychom tomuto problému měli čelit.

Jak jste si užili experimentální formu?

František Kaska: Byl to nový zážitek, úplná novinka. V minulých reprízách jsme se střídali na dvou místech.... Tady jsme jich našli pět, haha. Velice nás překvapilo, že jedna skupina hrála nakonec 8krát. Ale s tím se musí počítat, je to pro nás škola.

Nikola Beková

Recenze

PROMENÁDA K MOUNT ANNE

Báseň v próze Ladislava Slezáka *Mount Anne*, která byla (mj. spolu se *Svatou hlavou* laureátky Hany Lehečkové) nominována v roce 2020 na Cenu Jiřího Ortena pro autory do 30 let, se stala východiskem pro specifický divadelní projekt plzeňského souboru IDI-klub. Společně s režisérem Františkem Kaskou členové souboru rozložili zhruba stostránkovou knihu na pět zásadních situací a uvedli ji na pěti různých místech prostějovské DUHY pod variovaným názvem *Mount Anne ve 120 permutacích*. Permutace v názvu odkazují k faktu, že každý divák obdržel před představením návod ve formě plánu prostoru s očíslovanými stanovišti, – a jelikož těchto stanovišť a situací je již zmíněných pět, existuje $5! = 120$ různých možností, jak jednotlivá místa projít v daném pořadí. Inscenace je tedy v ideálním případě určena právě pro 120 diváků a inscenátoři je nakonec všechny nechají na závěr společně i s herci se setkat v sále DUHY, kde dojde k odhalení zásadní pointy celého příběhu.

Je až s podivem, že v žádném sekundárním textu ke knize, v žádné recenzi, ukázce či anotaci se tato pointa nevyzradí – a sám Slezák ji také umísťuje až na samotný závěr textu, je

tedy knihu třeba dočíst, abychom se dozvěděli, kdo nebo co je vlastně ona podivná Mount Anne. Váhám, jestli v této recenzi rozuzlení vyzradit, neboť bych dalším divákům a čtenářům zkazil zážitek z odhalení. Ostatně způsob a vůbec existence odhalení je u tohoto divadelního projektu jednou z velkých otázek: u knihy se po přečtení pointy můžeme vrátit zpět a s vědomím a znalostí klíčové informace si některé pasáže znovu interpretovat a do-pochopit. Inscenaci, která odhalením končí, si však už zpětně celou v hlavě nepřehrajeme, zejména proto, že autor text konstruuje velmi zaumně a nepřímochaře a herci a herečky některé složité pasáže recitují nevýrazně a jejich význam se pak snadno ztrácí (a zapomíná).

Diskutabilní je také nejasná synchronizace jednotlivých stanovišť. Na začátku jsme režisérem Kaskou instruováni o jednoduchých principech proměny mezi situacemi včetně hudby, která má diváky navádět, jenže časoprostorová realita je ve výsledku jiná: vzhledem k tomu, že jednotlivé situace nejsou synchronizovány a mají různé délky, se tato matice může velmi snadno rozpadnout (což se ostatně také ve čtvrtěčním představení přihodilo) a část diváků, kterých se tento rozpad dotkne, zcela vytrhnout z toku

příběhu. To se ostatně děje i při přechodech, neboť jsme dopředu nebyli instruováni, abychom mlčeli, a v poměrně členitém prostoru se pak mísí hudba, ozvěny situací, ruch návštěvníků a monologické ataky jedné z hereček, která jako jediná zůstává v prostoru mezi stanovišti a častuje jednotlivé procházející diváky útržky textu.

Samotné situace, trvající jednotky minut, ztvárňují relativně tradičními divadelními prostředky (činoherní kombinované s pohybovými) příběh dívky-ženy od zrození až do jejího vážného partnerského vztahu. Každá z těchto situací se nějak dotýká psychického problému, kterým trpí. Jedná se tedy o jakousi fotogalerii náhodných okamžiků, v nichž je vždy nějaký oříšek. Experimentální koncept jde tak naproti tématu, neboť žádná ze situací nenabízí východisko a je vlastně jedno a zároveň těžké říct, kde do toho tnout a začít problém řešit.

Nutno podotknout, že *Mount Anne ve 120 permutacích* je divadelní experiment, který se pokouší prozkoumávat možnosti aktivizace diváka, a to mu také velmi slouží ke cti. Neboť tento typ novely – a její výběr je také třeba pochválit – by konvenční kukátkovou jevištní adaptaci unesl jen stěží.

Ivo Kristián Kubák

Rozbor divadla poezie

První k prodiskutování ve čtvrtém rozboru byla příprava na inscenaci **PŘÍBĚHY neOBYČEJNÉ** veselského souboru **Strýcova RÉVA** v režii **Vítězslavy Trávníčkové**. Nejprve se tradičně dostalo ke slovu diváctvo. Byla oceňována vrstevnatost, poetičnost spojená s hloubkou. Otevírala se náročná témata, ale byla zpracována v lehké poetické formě. Další zmiňovali kvalitní choreografii s dobrým načasováním, motivy se opakovaly jen tolikrát, kolik to bylo únosné. Sama Zhenga velmi vtáhla koncentrovanost herců, bylo to podle něj skvělé. Další slečna ocenila celkovou energii souboru a jejich propojenost a sehranost. Jarka Holasová připomněla důležitost scénografie, na začátku však bylo trochu rušivé očekávání stínohry.

Podle **Vojty Bártý** si suverénně získali naši pozornost. Připomněl, že s autorem (Shaun Tan) jsme se již na přehlídkách setkali víckrát, dokonce před lety šlo téměř o "rok Cikád". Byl to dobře uzavřený jevištní svět, z každé "pušky" se střílelo. Dalo by se hodně chválit, i když z toho samozřejmě jde cítit, že jde o dramaťácké cvičení. Ale v tomto rámci to došlo nejdál, kam se to mohlo dostat, téměř až na hranu imaginativního divadla (housle - dugong). Jen se pozastavil, jestli jsou nutná věčně přilepená dramaťácká klišé, např. proč musí být všichni bosí a trpět takto pro divadlo, na což dramaťáčka Lucie Veličková pohotově zareagovala, že občas se v dramaťáckých nosí i boty...

Kristián Kubák srovnal inscenaci se středním Erbenem. Byla zde totiž velká výhoda předlohy. Shaun Tan vytváří romány v obrazech s drobným slovem, nebo uceleným příběhem, někdy jde až o magický realismus. Je to velmi dobře zvoleno, protože ho zbavili ilustrací, vzali jen text, čímž si hodně pomohli, protože k němu měli co dodat, a vznikl tím autonomní umělecký tvar. Vyslovil otázku, jestli v takto bazálním tvaru se tam dostává poetika autora, jestli se to celé nedrží příliš při zemi, na to jak je autor imaginativní. Ocenil vysokou jevištní koncentraci, jde o příběhy, které se jich týkají. Nehraje si to na víc, než to je, je z toho cítit pokora.

Vít Malota zmínil, že viděl inscenaci již před týdnem a ocenil velký posun, zejména v refrénech. Nejvíce ho rušily osobní promluvy, herci by se měli vyvarovat "čárkování", které jde proti smyslu a obsahu věty. Přes pochopení záměru celkové roztrženosti se mu nedostala závěrečné tečky, která by ho utvrdila v tom, že si něco prožil a nechal to v sobě usadit. Opačnou otázkou je však, jestli po tom může volat, pokud jde o neustálý koloběh příběhů.

Jitka Šotkovská zareagovala, že "tečku" žádat může, protože to v závěru nevygraдуje a jen to skončí. Diváci s tím šli, ale pak nevěděli, jestli mají tleskat, konec byl tedy rozpačitý. Jako celek si to však velmi užila, bylo to příjemně sebevědomé. Dobře mění atmosféru skrz přesné střihy. Výborná byla rovněž

práce s gestem díky uvolněnosti. Imaginace se sem dostává nejvíce přes zvukovou rovinu – zvuky a hlasy chaosu ulice. Měla by být preciznější výslovnost osobních výstupů, ale to se dá napravit.

Pro **Lucii Veličkovou** velmi fungovaly vztahy mezi všemi členy týmu, zejména v části "tichých hádek". Byl zde podstatný zvukový plán, refrén to celé svázal do korálku příběhů, na které se navlékaly stále další. Byl zde jasný postoj souboru a zároveň to mělo svůj vnitřní vývoj.

Kristián Kubák zmínil, že pocit chybějící tečky může být také tím, jaký prostor zabírají jednotlivé příběhy, protože první a druhý jsou kratičké, ale třetí nejdelší. Dále pro něj bylo problematické úvodní plátno a rovněž komplikovaný nástup z hlediště, který nic nového nepřidával a šlo o trochu zmatečný a zbytečný ornament.

Soubor, resp. režisérka Vítězslava Trávníčková vysvětlila, že k některým kompromisům je donutilo malé podium. Imaginace jeli záměrně přes zvuky, a ne přes obrazy, aby nekopírovali předlohu. Vše bylo podle ní narychlo a rovněž zde zklamaly reproduktory.

Vojta Bárta podotknul, že nejde o první stížnost, protože potíže s technickým zázemím na Wolkrově Prostějově má velké množství souborů. Apeľuje za sebe i za ostatní na to, aby se to začalo odpovědně řešit, protože je to ostudné, pakliže jde o národní přehlídku.

Druhá rozborová polovina patřila inscenaci **Mount Anne ve 120 permutacích** plzeňského **IDI-klubu** v režii **Františka Kasky a souboru**. Divácká diskuze se vzhledem ke specifičnosti divadelní formy stočila nejprve k pořadí jednotlivých scén, kdy každý divák měl jiný sousled a tedy i jiný celkový příběh. Slovní soubor o nejlepší pořadí vedl Jan Anderle, Jarka Holasová a neznámá slečna. Velká diskuze byla také o tom, zda bylo nutné na závěr celé téma pojmenovat, na což byly různé názory. Pro část to bylo přínosné, že se jim to celé spojilo, jiným to zbytečně zastínilo jejich osobní výklad, další část by se to ráda dozvěděla buď na začátku, anebo jinou formou.

Kristián Kubák nejprve zmínil, že stejnojmennou předlohou je báseň v próze pedagoga Ladislava Slezáka. Inscenátoři měli pocit, že si text mohou libovolně permutovat, a že pět příběhů v náhodném pořadí složí velký příběh, tato teorie se částečně osvědčila, ale narazila na dvě věci - řešení konce a synchronizace příběhů. Technicky to bylo trochu "upatlané", což v této formě je velké riziko, aby s tím diváci stále šli. Rovněž je potřeba odpovědně uvažovat o vybrání prostoru. Co se týče závěrečně odhalené pointy, funguje to zde jinak, než v knize, kde se dá zpětně listovat. Jestli z toho rozechvělého stavu vlnové funkce, kdy to pro každého znamená něco jiného, to takto konkretizovat, způsob asi není vhodně zvolený. Nejde přímo o imerzivní inscenaci, spíš o site-specific

promenádu, i když to vlastně ani není site-specific, takže z toho zbývá jen proménada. Po druhé permutaci věděl, že se to sesype. Možná by šlo s pointou i celým systémem pracovat skrz procházejícího fámula.

Pro **Lucii Veličkovou** šlo o pět střípků, které daly dohromady kruh, a proto jí dávalo smysl, že se téma na konci napálí do lidí. Může podle ní začít každou částí kruhu a nejde z něj vystoupit, podobně jako v anorexii, ve které rovněž točíme v kruhu s nefunkčním pudem sebezáchovy. Motivy jednotlivých scén se propojily i barevně. Připomněla, že jde o důležité téma, které nezasaahuje jen jednotlivce, ale i celé rodiny, protože léčba je někdy úplně marná, což nás vrací do zmíněného kruhu.

Vojta Bárta pochválil soubor, že si všímá současné české literatury. Inscenace se potýká s problémy, které už jsou možná v předloze, která se pohybuje na hranici velké abstrakce a zároveň velké doslovnosti a konkrétnosti. Některé znaky jako svazování či dominance byly příliš doslovné. Všichni jsou dobří v práci s textem i fyzicky, ale něco zde chybí, aby to bylo tak kruté, jak to je ve skutečnosti. Textu je někdy až moc, někdy je dobré to vypnout, a nechat v tichu vnímat obraz. Když byl zavřený sám v šatně s Frantou, tak řešil, ke komu mluví, bylo by působivé, kdyby to celé bylo mířené na jednoho člověka v plné palbě i šíleně až extrémně. Byl zde promyšlený výběr znaků, ale nevymačkali jej do plna.

Vít Malota smutně poznamenal, že měl narozdíl od ostatních asi nejhorší možný zážitek i pořadí. Viděl jednu scénu, pak jednu a půl, pak půlku a nakonec dvacet minut seděl a nedělo se nic. Opakovaně ho ztráceli, až ho ztratili definitivně. Je nutné si důsledně určit momenty, kdy se to přepne, jinak se to celé rozsype, také nervozní pohledy herců to rozbíjí. Kladl si otázku, zda zde není nebezpečí, že se z toho stane odříkávání textu se správným melancholicko-niterným zabarvením - krustou bez obsahu. Scéna vázání se nijak nevyvíjela, když se obřadně svazuje, musí se i rozvazovat, byl zde problém i v hlase a prostoru.

Jitka Šotkovská také cítila popisnost, ale jde o poučený soubor, takže velmi fungovaly situace, kdy to celé jelo do kontrastu. Tématicky sledovala projevy nemoci, ať už jakékoliv. Všechny scény byly však stejné a byl v nich jen obecný pocit ukňouranosti a přelyrizovanosti, bylo to příliš recitováno a chyběla zde věcnost.

Za soubor promluvil režisér František Kaska a zmínil, že u konečné pointou, ač se pro ni rozhodli, jsou také na velkých pochybách, zda je v této podobě vhodná.

Vítězslav Adamec

Proč tu nejsou?!

Z výuky češtiny na gymnáziu jsem nabyl dojmu, že česká literatura jako by začínala snárodním obrozením a končila rokem 1989, možná s díly jako *Dalimilova kronika*, *Mastičkář* a *Tkadleček* kdesi v hlubokém stínu prehistorie. Když se řekne slovo „baroko“, hned vyskočí doplnění „doba temna“. Jediným světlým bodem vystupujícím z těchto temnot je Jan Amos Komenský.

Při bližším seznámení s dějinami české literatury však člověk zjistí, že v baroku vzni-

kaly fascinující literární počiny, byť někdy vzdálené dnešní době jazykem, pohledem na svět, vztahem k člověku a Bohu. Nejzajímavějším příkladem ryze „barokního“ autora je Bedřich (Fridrich) Bridel.

Jezuitský kněz, který vyučoval rétoriku a poetiku na Karlově univerzitě, provozoval tiskárnu a chodil po Čechách, aby obracel lid na katolickou víru. K tomu sloužily i jeho texty. Kromě několika životopisů světců a zpěvníku napsal

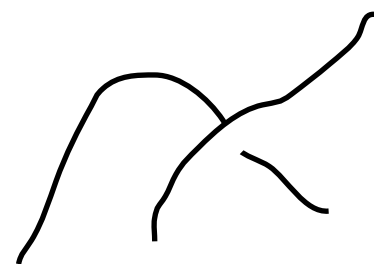
také soubor církevní nauky čili katechismus, celý ve verších. Nejslavnější básní je bezpochyby *Co Bůh, člověk?*, která ukazuje poníženost člověka před Bohem. Extrémní protiklady mezi boží dokonalostí a lidskou bídou jsou vykresleny přirovnáními a metaforami, které jsou dodnes působivé. Proč nevybrat vhodné úryvky, třeba je i zkombinovat s jinými texty, aby získaly na aktuálnosti, a poprat se s nimi jako interpret, baroko nebaroko?

Bedřich Bridel

úryvky z básně **Co Bůh, člověk?**

Já jsem hříchův kaliště,
samá a pouhá shnilota,
červ, pouhé smradlaviště,
neřest, nouze, bída, psota.
Mě rak ohyzdný zžírá,
já jsem jednom nakažený,
v němž se hnis a hnůj zbírá,
smrti jisté předzvědění.
Já jsem zakrytou skrejší hadův,
jenž se ve mně plazí,
já, v němž jako v peleši,
rádi zlí duchové vězí:
já jsem pekla pochodně,
věčně vždy hořící svíce,
neskončeného ohně
pokrm, potrava a píce.

Ty jsi koule tříhranná
a bezedna okrouhlostí,
ty jsi okrouhlost trojná,
tys bezedna hlubokostí:
spravedliv bez pravidla,
přímý bez šňůry, námětky,
sličný než bez lícidla,
věčný přese všechny věky.
Krásný's ale bez vrásky,
ty nad radost veselejší,
všecky přemáháš lásky,
nad čistotu jsi čistější,
živ jsa starým nebýváš,
časové nezalítají,
žádné měny nemíváš,
léta ti nezapadají.

Vítěk Staša

První čtvrtěční představení **PŘÍBĚHY neOBYČEJNÉ** veselského souboru **Strýcova RĚVA** využilo jemných hudebních doplnění, která jejich drobničku pozvedla o stupínek výše. Kapky vody provázané tlumeným zpěvem oscilujícím mezi dvěma tóny vzdálenými o malou tercii spojily celé představení. Mé houslové srdce zaplesalo, když se stradivárky potě, co nejprve zahrály mollovou melodie na A struně, převtělily se smyčcem i futrálem v mořského dugonga a pluly vstříc pejskům, kteří dělají „Ha-ha-fff, ha-ha-fff!“

Hudební okýnko

Pivní stroje času

Pokusím se tentokrát napravit reputaci této rubriky a splnit v minulém čísle porušený slib, že vám krom prostějovských osobností představíme i utajené místní hostince. Tentokrát se to podařilo! Za moravským básnickým opulentem **Jiřím Kuběnou** (1936–2017), rodákem z Prostějova a synem sochařky a letce jsem připlachtil do **Hostince U Vzducholodě**, který je sice asi jen 300 metrů od Duhy směrem východně, kousek za školou a lázněmi, ale doteď jsem o něm netušil. Nejprve jsem sice 15 minut čekal na přerovského Zubra, ale omluvu „*Narazila jsem bečku, víte, tak to pění*“ jsem přijal a na polední mok trpělivě vyčkal. Ač místní rodák, tak Kuběna v Prostějově prožil jen několik týdnů po narození, z čehož neměl pravděpodobně silné vzpomínky, přesto sem však často jezdil,

a dokonce prý i na samotný Wolkrák. Zubr nakonec na stůl docválal a příjemně překvapil svým neokázalým řízem. V rádiu Lucie... „*nandej mi do hlavy tvý brouky a bůh nám seber beznaděj...*“. Kuběna – básník památkář, kastelán na hradu Bítov, monarchista a ctitel Račouska-Uherska. „*Jaká Slast Žít, Jestliže Plníš Vůli Nebes A Země.*“ Polední štampagastka s dcerkou si radostně prozpěvují, „*nečekej úsměv od ženy!!!*“ Jdu raději na pisoáry, nad nimi je varování: Požívání vlastních lihovin zakázáno!! Schovávám rychle placatku a snažím se vrátit, ale musím se zastavit u nástěnky s lidovou moudrostí – „*Pampeliška od manžela znamená víc než orchidej od milence!*“ Přemoudřen useďm a objednávám si místní specialitu – chleba s olomouckými tvarůžky, másličkem

s lehkým opepřením, je to lahodné. V rádiu Korn s Helenkou... „*každá trampota má svou mez!*“ A co řekl samotný Kuběna o našem milém Prostějově? „*Město je to výstavné, ba honosné... Vyzařuje klid, sebevědomí, důvěru i oprávněnou pýchu svých roduvěrných občanů, Hanáků...*“ Než jsem stihl po druhém Zubru odejít, najednou se ze skrytého rohu zjevil utajený štampagast, vyrazil za bar pro párátka a vrátil se do svého pivního trůnu, a než usnul, zvolal: „*Kdyby to tu nerozkradli, tak jsou peníze všude, rozkradli celej stát!*“ Amen.

Pokud chcete slyšet verše Jiřího Kuběny naživo, přijďte dnešní noc v **1:00** do **27**, kde vám jako redakce několik mystických kousků s duchovním zápallem zarecituju!

Vítězslav Adamec

Druhé soutěžní představení **Mount Anne ve 120 permutacích** plzeňského **IDI-klubu** nás vedlo skrz jednotlivé klavírní rámy do jednotlivých scén. Postupně však vrtalo hlavou, zda jde opravdu jen o rámy, či naopak samotné scény rámují obsah zdánlivě nevinných klavírních kavárenských preludií. Klamala umně však svým vibračním tělem, protože při opakovaném poslechu se vynořila násilná povaha těchto melodií, jejich mučivost a nechutné vyděračství, navíc s neustálým doprovodu slizkého

(patrně) teremínu. Profesor v šatně k tomu doplnil: „*Některé melodie prostě nejdu slyšet!*“

Závěrečná inspirativní inscenace Čas srdce brněnského **Divadla Husa na provázku** užila zvukově-hudební složku právě pro rozbití zdánlivé roztaženosti celého kusu. Mozaika střídající hudební reflektory s tlumenou paletou barev osvětlující verše, industriální vrzání, mužská neobarokní árie až po lascivní burlesku a ťukot dřevěk. „*O čem nejde, o tom se musí...*“

A co nás čeká dnes v pozdní večer od 20:45 na kotěrovské zahrádce? Tentokrát nás bez slitování vystřelí do budoucnosti hyperpopový elektronický ďábel **Wierdsky**. Měli vystoupit již loni, ale jejich koncert byl bohužel zrušen. Míchá všemožné žánry do nabušené ginsbergovské směsi, která vás nechá v klidu a donutí vás přejít do jiných dimenzí, transu a psychedelie! Tohle Wolkrák ještě nezažil a to je dobře!

Vítězslav Adamec

Hudební okýnko **Hudební okýnko** **Hudební okýnko**

Prostějovská nakládačka

díl čtvrtý:

Začala jsem chápat, že hermoše jsou pro vás fenomén stejně jako pro mě. Takový věci je radost tvořit.

Dnes na to jdu chytře, telefonuju. Chci nakládačku z toho baru, co má v názvu čísla, něco jako dvacet a všichni tam furt chodíme. Čekám do 17:00, otevírají a haha telefonuju z redakce, dost bylo chození za plísni.

Pán, který má číslo na netu, je zrovna ve Švédsku, má tam prý rodinu, ale fandí nám. Mají hermelín! Hovor byl smart řešení.

Říkám si, že dám story na Instagram, že přijde hodně lidí, stane se happening a třeba

z toho udělám někdy klauzuru. Hm. Tak jsem tu jen já, Štěpánka a Marta z redakce. OK, nevadí, trochu jste mě zklamali.

V putyce jsme asi divný, objednáváme víno, pivo, hermelín, jsme náročný. Na naši obranu... jsme z Prahy.

A děje se to. Prostě fakt dobrá, klasická, prostějovská nakládačka. Mám velkou radost, dokonce se předvádím, vtipkuju, taky klasik, neumírám, nechce se mi zvracet... až divný.

Papkáme a jsme hodně vážný. Celkově se tomu snažíme dát sto procent jednotek naší pozornosti. Skupinové hodnocení 6/10 (já 4/10, Štěpánka 9/10,

Marta 7/10). Takže si dejte! Dneska netrpím, dneska jsem to vymyslela, dneska nejsem mučednice. Ale možná mě to seabemrškačství bavilo. Tak já to zítra zas udělám. Pro vás. Pro sebe. Pro vesmír. Pro Prostějov. Pro Wolkera. Jestli za něco stojí za to trpět, tak je to plíseň na sýru.

The 27 Music Bar 6/10
Zaslané hodnocení: Ivana Lubinová, Penzion Stela 8/10 (prý, ale nenesu na bedrech empirii tohoto kusu, tedy věřte, či nevěřte).

Nikola Beková, vaše mučednice hermelínů

Nikola Beková

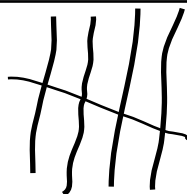
Dopisy čtenářů

Dobrý den,
jako člověk celoživotně se zabývající žurnalistikou bych rád vyjádřil kolegiální úctu vaší redakci. Posílám něco od filtrované kávy z Canal Coffee - pro pobavení (tedy snad), bez nároku na zveřejnění.

Mějte se,
Josef Káninský,
na WP letos jen pozorovatel

De gustibus non es disputandum
Laudatio Nikola Beková

*Nakládaný hermelín
když si dám
o lásce sním*

*V nakládaném hermelínu
najdu pravdu
ne ve vínu*

*S nakládaným hermelínem
ocitám se
v světě jiném*

*Nakládaný hermelíne
syť mě
sic má duše zhyne*

*Osmážené tvarůžky
nech si! Neb
dostaneš do držky*

Bez názvu

Jsme emoční
jsme emoční
jsme nemocní

.
(?)
(!)

Promiň Vám
Helemese
Promiňte nám
Koukejme se
Omlouváme se Vám

T.H., ? !

Redakce Wolkrova Prostějova 2023

Martin Kuncl, Nikola Beková, Vítězslav Adamec, Pavlína Štěpánka Borská,
Marta Krausová, Vít Staša Foto: Marek Gerhard

Vydává NIPOS ARTAMA
neprošlo jazykovou korekturou